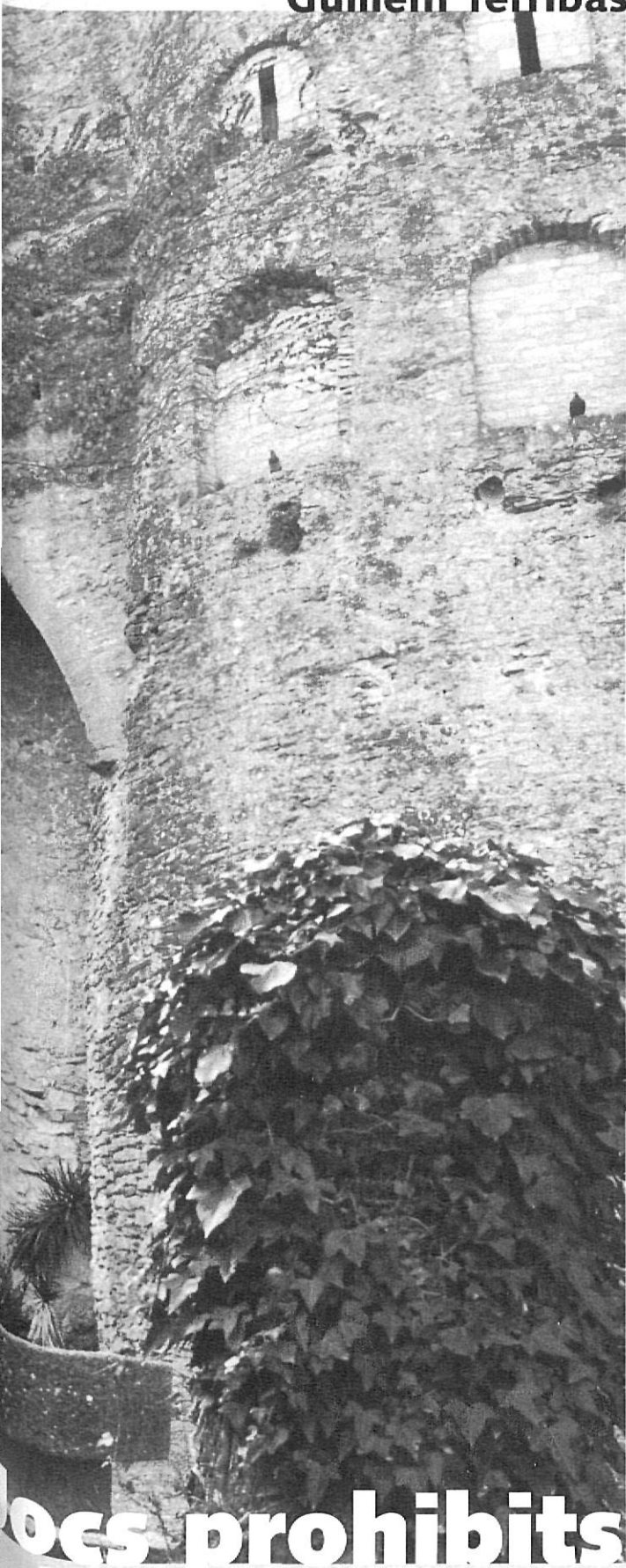

locus amoenus

Pere Duran

Guillem Terribas

Vaig descobrir el passeig Arqueològic a principi dels anys seixanta. Un vailet de Salt que va començar anar a l'“Institut vell” (ara Museu d'Història) al carrer de la Força. Als alumnes de primer de batxillerat, a l'hora del descans (del pati) ens deixaven sortir i jugar pels volts de la Catedral. Però on ens agradava anar era al passeig Arqueològic, que en aquells anys s'estava remodelant. Era un espai en llibertat després de llargues hores de classe. La història es va acabar quan un company de classe, jugant, va caure i una mica més hi deixa l'enteni-ment. Des d'aquell dia se'ns va prohibir anar a esplaïar-nos entremig de les pedres i la naturalesa, encara verges.

Anys més tard, amb els primers amors, vaig redescobrir el passeig Arqueològic i aquells indrets prohibits de la meva, podríem dir-ne, infància. Era el lloc ideal per passejar-hi, parlar i començar a fer-hi els altres jocs prohibits: les primeres agafades de mà, unes mirades intenses i uns llavis insegurs amb un desig intens d'ajuntar-se. En aquest lloc, un dia m'hi vaig resguardar de la pluja amb una noia d'ulls blaus i cabells rossos, talment com si fos en John Wayne amb la Maureen O'Hara a *L'home tranquil*, de John Ford.

Ara, les poques vegades que hi passo, aquests paratges m'evoquen més el passat “prohibit” que no pas el present.

llocs prohibits